

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. Пловдив, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Полина П. Бешкова

при участието на секретаря Ваня Б. Казакова
като разгледа докладваното от Полина П. Бешкова Търговско дело № 20215300900454 по описа за 2021 година

Обективно съединени искиве с правно основание чл.432 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Постъпила е искова молба от В. Я. Б. с ЕГН *****, с адрес: ***, чрез адв. Р. М., против Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: ЖИ.т и здраве“ ЕАД с ЕИК 200 299 615, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, район Изгрев, ж.к. Дианабад, Г.М. Димитров № 1, бл. 0, вх. 0, ет. 0, ап. 0, представлявано от Б.Г. И., Р.В.М. и Ж.С.К..

Твърди се, че на 07.09.2020 г., около 17:05 часа, на PDV 3257 км. 5+100, е настъпило пътнотранспортно произшествие, при което водачът на лек автомобил с марка и модел „Опел Корса“, с рег. № ***, Т.Н.Б. вследствие на движение с несъобразена скорост с релефа на пътя при маневра завой наляво, губи контрол над управлението на автомобила, отклонява се вдясно и реализира удар с паркирания в банкета лек автомобил с марка и модел „Нисан Кашкай“, с рег. № ***. В резултат на настъпилия удар е пострадала ищцата, пътуваща в автомобила „Опел Корса“. За произшествието бил съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 2020-1024-1392/2020 г. и било образувано досъдебно производство № 3М № 100/2020 г. по описа на ОД на МВР – Пловдив.

След инцидента ищцата била откарана в „Клиника по ортопедия и травматология“ на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – гр. Пловдив, където били установени редица увреждания, подробни описани в исковата молба. Била постановена диагноза: счупване на горния край на тибията – голям пищял. Това наложило извършване на оперативна интервенция, изразяваща се в

наместване на фрактура с вътрешна фиксация тибия и фабула, пластика тендини, като била поставена метална остеосинтеза на лява тибия и шина. В амбулаторни условия ищцата е лекувана до 16.09.2020г., като при изписването ѝ са и дадени препоръки за сваляне на конците на 14 – ти следоперативен ден; за сваляне на шината на 25 – ти ден, както и да не стъпва три месеца на оперирания крак. Въпреки проведеното лечение на 14.01.2021 г. пострадалата посетила лекар специалист с оплаквания от непълен обем на подвижност на лява колянна става, оточен глезен и стъпало, непълен обем на подвижност на лява глезенна става, оточен ляв палец, контрактура ИФС, затруднени захвати. След извършен преглед било установено, че в резултат на процесното произшествие е получила фрактура интаартикуларис базис оссис проксималис поличис синистра. Вследствие на това на 25.01.2021 г. била проведена физкултурна рехабилитация, като ищцата била обучена да ходи с проходилка. Установени били непълен обем на подвижност на лява колянна става, увеличена плентарна флексия на лява глезенна става, намалена болезненост на левия палец, както и продължаващ дефицит на захватите.

Ищцата била принудена да направи разходи за лечение в общ размер на 2 141 лв., от които 36 лв. – за киршнерова игла и 2 105 лв. – за проксимална тибиялна плака и специфичен цимент за вертебропластика.

Към настоящия момент продължава да търпи болки и страдания, състоящи се в невъзможността да се придвижва и обслужва самостоятелно. Прикована е към легло, а при придвижване използва проходилка. Изцяло е променен начинът ѝ на ЖИ.т – не може да извършва сама елементарни битови дейности и да задоволява хигиенните си потребности, не може да си служи с горните крайници; страда от болки и дискомфорт в лявата ръка поради увреда на палеца, както и в областта на долните крайници. Испитва стеснение и срам от безпомощното състояние, в което се намира и от видимите наранявания и хематоми. Силният стрес от инцидента в съвкупност в получените физически травми се отразили изключително негативно върху здравословното и емоционалното ѝ състояние - станала е затворена, раздразнителна, с честа смяна на настроенятия; испитва чести приливи на чувство на безпокойство и притеснение, особено когато остава сама или не може да свърши елементарни действия поради болките и принудителната лежача поза, сънува все още кошмари, свързани с преживяното.

Сочи се, че към датата на ПТП увреждащият автомобил с марка „Опел Корса“, с рег. № ***, е имал валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с ответника. Поради това на основание чл. 380 от КЗ на 07.12.2020 г. ищцата предявила претенция за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, адресирана до застрахователното дружество, която към настоящия момент не била удовлетворена от последното.

Това пораждало правния интерес от предявяване на настоящия иск, с който се моли ЗАД „ДаллБогг: ЖИ.т и здраве“ ЕАД да бъде осъдено да

заплати на ищцата сумата в размер на 80 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законна лихва върху същата сума, считано от датата на предявяване на застрахователната претенция на 07.12.2020 г. до окончателно изплащане, както и сумата от 2141 лв. – обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в извършени разходи за медицински консумативи, заплатени във връзка с получените увреждания при посоченото ПТП, ведно със законна лихва върху тази сума от датата на предявяване на застрахователната претенция до окончателно изплащане. Претендират се разноски.

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника. Същият оспорва исковете по основание и размер. Признава съществуването на застрахователно правоотношение по отношение на лекия автомобил, описан в исковата молба, в който е пътувала ищцата. Оспорва твърдението, че сблъсъкът е настъпил поради виновно и протИ.правно поведение на неговия водач Т.Н.Б.. При евентуална доказаност на исковата претенция, възразява, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, която в нарушение на чл. 137 в от ЗДвП е пътувала без поставен обезопасителен колан. Посочва, че представената медицинска документация не обосновава настъпване на твърдените неимуществени вреди, като се навежда, че липсват документи, свързани с проследяване на здравословното състояние на ищцата, както и такива относно възстановителните процеси, удостоверяващи контролни прегледи при травматолог, респ. неврохирург. Прави възражение за прекомерност на претендираното обезщетение с оглед реално понесените от ищцата болки и страдания, както и с приноса на същата за настъпване на вредоносните последици от процесното ПТП. Оспорва и началната дата, от която се претендира лихва за забава при основателност на главната претенция. Твърди, че в конкретния случай дружеството е уведомено за процесното събитие на 07.12.2020 г., като в отговор на заявената пред него претенция с писмо с изх. № 5366/29.12.2020 г. същото е изисквало от пострадалата да представи допълнителни документи, които били от значение за това да се направи преценка за основателност. Такива не били постъпили, поради което с писмо с изх. № 1187/05.03.2021 г. на ищцата е отказано изплащане на претендираното от нея застрахователно обезщетение. Предвид това счита, че начална дата, от която следва да се начислява лихва е именно датата 05.03.2021 г., или евентуално датата на входиране на исковата молба в съда.

С депозирана допълнителна искова молба ищцата оспорва изцяло възраженията на ответника като неоснователни и протИ.речащи на действителната фактическа обстановка. Последната била ясно очертана от приложените към исковата молба доказателства и по – специално от представения констативен протокол за ПТП, ползващ се с материална доказателствена сила за отразените в него факти, както и от приложената медицинска документация, доказваща продължителното лечение на пострадалата, вкл. след изписването ѝ от болничното заведение. Оспорва

твърдението за съпричиняване на вредоносния резултат, като неподкрепено с нужните доказателства. Възражава срещу направеното оспорване на претенцията за имуществени вреди, състоящи се в направени разходи за медицински изделия, като твърди, че последните не подлежат на възстановяване от НЗОК в условията на болнична медицинска помощ. Поддържа, че начална дата, от която следва да се присъди законна лихва, е именно датата на сезиране на застрахователя.

В отговор на допълнителната искова молба ответното дружество заявява, че поддържа всички направени от него възражения.

Съдът, като прецени събраните в хода на делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие следното:

Съгласно [чл. 498, ал. 3 КЗ](#) вр. [чл. 496 КЗ](#) вр. [чл. 380 КЗ](#) допълнителна специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу дружеството, застраховало ГО на виновния водач на МПС, е изтичането на тримесечен рекламационен срок от сезиране на застрахователя по реда на [чл. 380 КЗ](#) за доброволно уреждане на отношенията между пострадалия и застрахователя по повод плащане на застрахователно обезщетение.

Съгласно чл. 498, ал. 3 КЗ увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.

В конкретния случай няма спор, че застрахователят е бил своевременно сезиран, но по застрахователната претенция не е изплатено обезщетение. При това положение процедурата за доброволно уреждане на спора е приключила без удовлетворителен за ищеца резултат, което прави прекият иск по [чл. 432 КЗ](#) допустим.

Съгласно чл. 432 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „ГО“.

Следователно предмет на установяване в настоящия процес са следните материално правни предпоставки: деликт и валидно застрахователно правоотношение с предмет автомобила, управляван от деликвента.

Доказателствената тежест в процеса е разпределена по следния начин:

Всяка от страните следва да установи фактите, на които основава своите твърдения или възражения съобразно правилото на чл. 154 от ГПК. Ищцата следва да докаже соченото в исковата молба застрахователно събитие /описаното ПТП/, твърдяното протИ.правно поведение на водача Т.Н.Б., причинната връзка между събитието и телесните увреждания, описани в исковата молба, самите увреждания, както и претендираните имуществени и неимуществени вреди. В тежест на ответното дружество е да установи направените от него правоизключващи възражения за позитивни факти, в т.ч. възражението си за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на

пострадалия.

В случая изрично като безспорно и ненуждаещо се от доказване е признато съществуването на валидно възникнало и породило правното си действие към датата на събитието застрахователно правоотношение с предмет автомобила, с който е причинено произшествието. Като цяло не се оспорва и фактът на настъпването му и участниците в него, което се установява и от приобщения по делото констативен протокол, който в тези свои части има характер на официален свидетелстващ документ за непосредствено възприетите от актосъставителя факти при извършения оглед на местопроизшествието, като спорен остава механизмът на осъществяването му и по – конкретно материалноправните предпоставки от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД: протИ.правно поведение, вреди, причинна връзка между двете и вина.

Няма спор между страните, че по случая е било образувано наказателно производство, на досъдебна фаза, което впоследствие е прекратено и архивирано.

ПротИ.правното поведение и вината на водача, която се предполага, се установяват категорично от свидетелските показания и заключението на КСМАТЕ, което съдът възприема като обективно и професионално изготвено, а и неоспорено от страните. От него се установява следният механизъм на произшествието:

На 07.09.2020 г. около 17:00 часа водачът Т.Н.Б. е управлявал л.а. „Опел Корса“ рег.№ *** по платното за движение на път PDV3257 (с. Дедово – с. Храбрино) в посока от юг на север. Произшествието е настъпило на наклонен надолу участък от пътя в зоната на десен завой, при движение през деня, при видимост на дневна светлина. Платното за движение в мястото на произшествието има настилка от асфалт, която е била суха. Платното за движение в мястото на произшествието е широко 6,2 m, има две ленти за движение, като няма данни за хоризонтална маркировка. Ударът е настъпил в предната лява част на л.а. „Опел Корса“ и в предната дясна част на л.а. „Нисан Кашкай“. След удара двата автомобила са се установили на мястото и в положението, отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието. Водачът Т.Н.Б. е управлявал л.а. „Опел Корса“ по платното за движение на път PDV3257 в посока от юг на север. При преминаване през десен завой на пътя, поради движение с технически несъобразена скорост с радиуса на завоя, автомобилът се е насочил към лявата граница на платното, след което водачът го е отклонил на дясно, загубил е контрол над автомобила и така е напуснал платното за движение от дясно, където се е ударил в паркиран л.а. „Нисан Кашкай“. След удара л.а. „Опел Корса“ се е установил на мястото и в положението, отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието и л.а. „Нисан Кашкай“ се е установил на мястото и в положението, отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието. *Основна*

причина за настъпилото произшествие от техническа гледна точка е, че водачът на л.а. „Опел Корса“ – Т.Н.Б., е навлязъл в десния завой на пътя с технически несъобразена скорост, при което е загубил контрол над автомобила и така е напуснал платното за движение от дясно. Л.а. „Опел Корса“ следва да е имал предпазни колани на всички места в автомобила. Радиусът на десния завой на пътя при дясната лента е 62,6 m. Максималната скорост, с която е било технически възможно да бъде преодолян завоя в конкретната пътно-климатична обстановка без опасност от странично занасяне на автомобила, е била 71 km/h. Следва да се има предвид, че т.н. „комфортна скорост“, т.е. без максимално странично ускорение е не повече от 80% от максималната, т.е. не повече от 57 km/h. Скоростта на л.а. „Опел Корса“ 62 km/h е била по-голяма от т.н. „комфортна скорост“ 57 km/h. Следователно л.а. „Опел Корса“ се е движел с технически несъобразена скорост с радиуса на завоя на пътя.

Изводите на автоексперта са основани и на събраните гласни доказателствени средства, които са били обект на професионален анализ като източник на изведените фактически изводи, поради което отделното им обсъждане – в частта относно механизма на инцидента, доколкото са безпротиречиви /вътрешно, помежду си и спрямо заключението на вещото лице/, не е необходимо за изхода на спора.

Относно вида и интензитета на причинените на ищцата телесни увреждания по делото са изслушани СМЕ, СПЕ и свидетелски показания.

Изводите на съдебния медик, които съдът възприема като компетентно и обективно формирани, са следните:

В резултат на инцидента на ищцата са причинени закрито счупване на горния край /на външното плато/ на лявата голямо пищялна кост; разкъсно - контузна рана на първи пръст на лявата ръка; открито счупване на основната фаланга на първи пръст на лявата ръка; разкъсване на разгъващото сухожилие на първи пръст на лявата ръка, контузия на главата. Закритото счупване на горния край (на външното плато) на лявата голямо пищялна кост е довело до трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник. Откритото счупване на основната фаланга на първи пръст на лявата ръка и разкъсването на разгъващото сухожилие на първи пръст на лявата ръка по отделно и в съвкупност са довели до трайно затрудняване на движенията на левия горен крайник. Разкъсно-контузната рана на първи пръст на лявата ръка и контузията на главата по отделно и в съвкупност са довели до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и 129 НК. Травматичните увреждания по своята същност са умерено тежки по степен. Непосредствено след ПТП пострадалата е приета на лечение в УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД. Там на 08.09.2020 год. е била извършена операция на първия пръст на лявата ръка с цел метална фиксация на счупената основна фаланга на първия пръст на лявата ръка и зашиване на разкъсаното разгъващо сухожилие на същия пръст. На същата дата е извършено и оперативно наместване и фиксация с метална

плака на външното плато на лявата голямо пищялна кост. След това на 16.09.2020год. пострадалата е изписана за домашно лечение. На 14.01.2021год. е провела курс физиотерапия, а после и втори такъв. *Лечебният процес е траел 4-5 месеца при благоприятен ход на същия и липсата на усложнения в неговото протичане.* Възстановителният процес продължава и към момента на изготвяне на експертизата. Докато е траел лечебният и възстановителният процес пострадалата е изпитвала различни по интензитет болки и страдания, които първоначално са били от леки до умерени и постепенно са затихвали до степен същите да станат епизодични и да се появяват при натоварване на левия долен крайник и лявата ръка. *Към момента на изготвяне на експертизата пострадалата ходи с помощта на помощно средство бастун. Много трудно се качва по стълби и то само 5-6 броя, повече не може. При ходене повече от 100-200 метра или стоене права изпитва болки в левия крак. Движенията в първия пръст на лявата ръка не са в пълен обем. Невъзможни са движенията в крайната фаланга на първия пръст на лявата ръка. Силата на първия пръст на лявата ръка е значително намалена. За в бъдеще не се очакват съществени подобрения в статуса. За да се запази това нИ. на възстановяване, е необходимо периодично да се провежда ЛФК.* Заплатените от ищцата разходи в размер на 2141,00 лв. са във връзка с проведеното лечение и необходимостта от закупуване на стабилизиращи средства. Като се имат предвид травматичните увреждания на пострадалата и механизма на настъпване на ПТП, *то същата е била с правилно поставен предпазен колан и е получила травматичните увреждания с такъв.* Предпазният колан не ограничава движенията на ръцете, както и леко придвижване на долните крайници от няколко сантиметра в предна посока. В кориците на делото *не се установява медицинска документация за настъпили усложнения в оздравителния процес. С оглед възрастта на пострадалата възстановителният процес се е проточил във времето. Няма данни пострадалата да е страдала от дегенеративни заболявания или други хронични, които да са забавили възстановителния процес.*

От заключението на СПЕ, което съдът възприема като професионално и обективно изготвено, а и неоспорено от страните се установява следното: Пострадалата е изпитала силен стрес, както по време на инцидента - осъзнаването на случващото се без възможност да окаже влияние, така и непосредствено след него - чувството на болка и неизвестния размер на настъпилите щети за здравето, а също така и в резултат на проведеното лечение и периода на възстановяване. Към момента на освидетелстването не са установени патологични промени в психичните сфери, няма психотична продукция, няма сетивни измами, натрапливи мисли, но има повишено нИ. на ситуативна тревожност и лека напрегнатост. Изследваното лице не страда от психично заболяване и поведенчески разстройства към момента на освидетелстването. Изследванията не показват наличие на данни за актуална или отзвучала психоза. Наблюдава се леко повишена ситуативна тревожност.

Стресът е бил засилен и от чувство на безпомощност в процеса на възстановяването. Към настоящия момент с помощта и подкрепата на близките успешно преработва стреса. *Сроковете и темповете зависят до голяма степен от успешното физическо възстановяване. Лечението и периодът на възстановяване са били съпътствани със стрес, предизвикан комплексно, както от болките и относителната ограниченост на възможността за движение и функциониране, така и от скептицизма по отношение на окончателното и пълно възстановяване, основаван на дългия период на възстановяване, резултатите към момента и отчитайки възрастта и естествените, свързани с нея способности за регенериране. Към момента стресът все още се преработва, успешно, но не е преработен окончателно.*

Показанията на свидетеля Б. /син на ищцата/ са в синхрон с експертните изводи, като се осветляват подробности около състоянието ѝ непосредствено след инцидента и към настоящия момент: *„Четири месеца беше неподвижна на легло, без да може да се изправя за абсолютно нищо, на подлога. Хранихме я. Памперси купувахме за болницата и за вкъщи едно известно време, после с подлога. С моя помощ можеше да се изправя в леглото. Вдигах я нагоре-надолу, с възглавнички. Четири месеца въобще не ставаше от леглото. След четири месеца ходихме на рехабилитация и там е, където ни помогнаха. С един наш приятел я карахме с колата с инвалидна количка. Преди това си беше на леглото. След раздвижването започна да се придвижва с проходилка. Не можеше да излиза от вкъщи, в стаята. След време можеше единствено да ходи да си измие зъби, тоалет. До тоалетната малко по-трудно ходеше, защото ѝ беше трудно клякането, ставането, не можеше да ги прави тези неща. На ръката беше с пирон и гипсирана. Кракът беше само с операцията, с пилона. Сега майка ми трудно се придвижва, но си ходи до тоалетна вече. Използва бастун. Излиза в двора, ако се наложи. Не може да стои изправена продължително време. Придвижва се донякъде до където може, по неин си начин. Сега вече се къпе сама, но допреди време имаше нужда и идваше една жена да я къпе, а когато беше на легло, там на място каквото можеше да се почисти, се почистваше. Тя чувстваше неудобство от това, че трябва друг да се грижи за нея. Тя се промени много. Сега е друга жена. Стресирана е, нервна от неудобството, което изживя. Не говори за инцидента. Избягва темата. Не може да стъпва хубаво на крака. Палецът ѝ остана крив и я боли. Видимо е крив. Не може да хваща добре предмети, изкривен е и има болка. Преди инцидента майка ми беше по-спокоен, по-нормален човек. Сега е изнервена. Преди идваха повече хора вкъщи. Сега е по-потисната. Промени се доста жената от случилото се“.*

Съдът кредитира показанията на свидетеля, които цени поради близката му родствена връзка с ищцата при условията на чл. 172 ГПК, доколкото споделеното е в рамките на експертните изводи, не противоречи на останалите доказателства, а и обективира непосредствено възприети факти от реалността.

В случая не се установява принос на ищцата за настъпване на произшествието поради неправилно поставяне на предпазен колан. Първо, по делото няма данни пострадалата да е нарушила това свое задължение. Експертните изводи са, че предвид травматичните увреждания и механизма на настъпване на произшествието, пострадалата *е била с правилно поставен предпазен колан*. Дори да се приеме нещо друго обаче, сам по себе фактът на нарушението не води до автоматичен извод за принос. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, *без който не би се стигнало /наред с неправомерното поведение на деликвента/ до увреждането като неблагоприятен резултат*. Т.е. предпоставките за отчитане на съпричиняването и неговия размер са безспорно установена причинно-следствена връзка между поведението на увредения и вредите, заедно с преценка кои от тях не биха настъпили, или биха имали по-малък обем /брой, интензитет/, при липса на личен принос. По делото няма нито конкретни твърдения, нито данни в подобна насока. Напротив, според вещото лице предпазният колан не ограничава движенията на ръцете, както и леко придвижване на долните крайници от няколко сантиметра в предна посока, от което следва обосноваания извод, че и без предпазен колан уврежданията пак биха настъпили в същия обем.

Съобразно нормата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост. При определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които ги обуславят, като характера на увреждането, начина на извършване на деянието, обстоятелствата, при които е извършено, причинените морални страдания и пр. (В този смисъл Постановление на Пленума на ВС №4/1968г.). Преценката е конкретна, а не абстрактна и зависи от обективно установените по делото факти - характер и степен на увреждането, обстоятелства, при които е получено, личността на пострадалия – възраст, неговото обществено и социално положение, среда, занятия. Когато се е стигнало до разстройство на здравето, от значение е дали увреждането е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването; какви физически болки и други неудобства и притеснения е претърпял увреденият, вкл. козметични и др. външни дефекти; силата, интензитета и продължителността на болковия синдром, отшумял ли е; продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, възможност на увреденото лице да продължи трудовата си кариера и да се социализира. Във всички случаи база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди служат стандартът на ЖИТ в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането и общоприетата оценка и възприетото в обществото разбиране за обезвреда на неимуществени вреди от един и същи вид, намерили израз в съдебната практика при сходни хипотези. Не бива също така да се допуска размерът на обезщетението да бъде и източник на

неоснователно обогатяване за пострадалия.

Въз основа на така събраните доказателства съдът приема за установени описаните в исковата молба физически и психически болки и страдания, които се характеризират със сериозен интензитет и продължителност предвид конкретното физическо увреждане, демобилизирано, както долен, така и горен ляв крайник и свързаните с него болезнени усещания, съпътствани с оперативна интервенция, затруднено до степен на невъзможно придвижване и обслужване с необходимост от чужда помощ, водеща до ежедневен битов дискомфорт, и най – вече неблагоприятната прогноза за пълно възстановяване, тъй като според вещото лице не се очакват съществени подобрения в здравния статус, а, за да се запази това нИ. на възстановяване, пострадалата е необходимо периодично да провежда ЛФК. Напълно логични и житейски обосновани при това положение са и психо – емоционалните страдания, съпътстващи подобна негативна промяна, компрометираща пълноценното качество на ЖИ.т за продължителен период от време, с неблагоприятна прогноза. Следва да се съобрази обаче и обстоятелството, че това не напълно възстановимо състояние не е в пряка и непосредствена причинно – следствена връзка само и единствено с инцидента - същата е опосредена от друга обективна причина, за която не може и не следва да отговаря застрахователят, а именно възрастта на пострадалата, пречатваща бързия и успешен възстановителен процес /поради неизбежната атрофия на мускули, стави, кости/, който продължава и понастоящем. Същевременно отговорността за вреди обхваща само тези, които са в пряка и непосредствена причинно – следствена връзка с деянието, която не е прекъсната или опосредена от други фактори, които не могат да се вменят във вина на деликвента, респ. застрахователя му, какъвто е процесният случай. Следва да се съобрази и липсата на усложнения в оздравителния процес, проточил се във времето само поради възрастта на пострадалата. Факт е обаче, че без настъпване на инцидента и при липсата на данни ищцата да е страдала от дегенеративни заболявания или други хронични, които да са забавили възстановителния процес, тя щеше да е в обичайното за тази възраст физиологично и психоемоционално състояние, понастоящем значително засегнато след произшествието.

Поради това и съобразно всички останали обстоятелства, при отчитане и на стандарта на ЖИ.т в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането и общоприетата оценка и възприетото в обществото разбиране за обезвреда на неимуществени вреди от един и същи вид, намерили израз в съдебната практика при сходни хипотези, съдът намира, че сумата от **55 000 лв** е справедлив паричен еквивалент на причинените от инцидента неимуществени вреди, до който размер претенцията е основателна, а до пълния ѝ предявен размер от 80 000 лв следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Изцяло основателна е и претенцията за имуществени вреди за разходи за лечение, за които се установява пряка и непосредствена причинно –

следствена връзка с инцидента, в какъвто смисъл са и категоричните изводи на вещото лице – медик, и които вреди подлежат на репарирание в претендирания им размер.

Основателно е възражението на ответника, че законна лихва се дължи от сочения от него по – късен момент, съобразен със специалните законови разпоредби на КЗ.

Съгласно чл. 429, ал. 3 КЗ лихвите за забава, за които отговаря застрахователят, се дължат от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Същевременно според специалната разпоредба на чл. 497, ал. 1 от КЗ застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от двете дати: изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 или изтичането на срока по чл. 496, ал. 1, освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3. Според цитирания чл. 496, ал. 1 срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции.

В случая застрахователната претенция е заведена при ответника на 07.12.20г, като между страните е водена кореспонденция по повод представяне на допълнителни доказателства, изчерпателно посочени в уведомление на л. 73, всички от които от значение за преценката относно основателността и размера на претенцията. При това положение релевантна е датата, в която е следвало най – късно да има произнасяне от застрахователя – 07.03.21г. Доколкото обаче няколко дни по – рано, а именно на 05.03.2021г, е постановен отказ, именно тази дата следва да се счита за начална за дължимостта на лихва за забава плащането на двете главници, като акцесорната претенция ще се отхвърли за претендирания по – ранен период от 07.12.20г до 04.03.21г вкл.

На основание чл.78, ал.1 ГПК на страните се дължат разноски по съразмерност, като в случая ищцата е била представлявана от пълномощник при условията на чл. 38, ал. 2 ЗА вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Съгласно чл. 38, ал. 1 ЗА адвокатът има право да окаже адвокатска помощ и съдействие на изчерпателно посочени категории лица и да получи възнаграждение в определен от съда размер, когато насрещната страна бъде осъдена за разноски. Това възнаграждение съдът присъжда на адвоката, за което е необходимо да бъде отправено отделно искане. За да упражни това свое право, адвокатът следва да представи *сключен със страната договор за*

правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е бесплатно на основание конкретно посочена хипотеза по чл. 38, ал. 1 ЗА, без да е необходимо да я доказва. В случая ищецът е изпълнил всички тези условия, като е доказал недвусмислено изразена от упълномощител и пълномощник воля за предоставяне на безплатна процесуална защита.

Ето защо и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на адв. Р. М. с адрес на кантората: гр. София ул. Цар Асен №1 ет. 4 адвокатско възнаграждение за предоставеното безплатно процесуално представителство на ищцата в размер на 6060 лв с ДДС, определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно уважения размер на претенцията и актуалната редакция на цитираната разпоредба към настоящия процесуален момент.

На ищцата – съобразно уважения размер на претенцията, се следва сумата от **465.75 лв** за платени депозити за вещо лице съобразно списък на разноските на л. 535 и доказателствата за действително направен разход в този размер /676лв x 0,69/.

На основание чл.78, ал. 3 ГПК на ответника се дължат разноски съразмерно на отхвърлената част от иска или сумата от **1061.75 лв** / 3425 лв x 0,31/ съобразно списък на разноските на л. 537 и доказателствата за действително направен разход в този размер. Неоснователно е възражението на ищеца за прекомерност на платения хонорар от 2930 лв, който е под минималния нормативен праг, посочен по – горе.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по смета на ПОС, сумата от **2285.64 лв** за държавна такса, съобразно уважения размер на претенцията.

По аргумент от същия чл.78, ал.6 ГПК останалият размер от дължимата държавна такса съобразно отхвърления размер на претенцията остава за сметка на бюджета на съда.

Ето защо, съдът

РЕШИ:

ЖИ.т и здраве“ ЕАД с ЕИК 200 299 615, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, район Изгрев, ж.к. Дианабад, Г.М. Димитров № 1 да заплати на В. Я. Б. с ЕГН *****, с адрес: *** сумата от **55 000 лв**, представляваща застрахователно обезщетение по застраховка «Гражданска отговорност», валидна към датата на ПТП, за претърпените по

вина на водача на лек автомобил „Опел Корса“, с рег. № *** - Т.Н.Б., неимуществени вреди - болки и страдания, от причинените й увреждания в резултат на състояло се на 07.09.2020 г., около 17:05 часа, на PDV 3257 км. 5+100 ПТП, както и сумата от **2141 лв** - имуществени вреди от същото ПТП, ведно със законната лихва върху двете главници, считано от 05.03.2021г до окончателното изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** претенцията за присъждане на обезщетение за претърпените неимуществени вреди до пълния й предявен размер от 80 000 лв., както и за присъждане на лихва за предходен период: 07.12.20г до 04.03.21г вкл.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: ЖИ.т и здраве ЕАД с ЕИК 200 299 615, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, район Изгрев, ж.к. Дианабад, Г.М. Димитров № 1 да заплати на адв. Р. М. с адрес на кантората: гр. София ул. Цар Асен №1 ет. 4 адвокатско възнаграждение за предоставеното безплатно процесуално представителство на ищцата в размер на **6060 лв с ДДС**, определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно уважения размер на претенцията.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: ЖИ.т и здраве ЕАД с ЕИК 200 299 615, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, район Изгрев, ж.к. Дианабад, Г.М. Димитров № 1 да заплати на В. Я. Б. с ЕГН *****, с адрес: *** сумата от **465.75 лв** – разноси по съразмерност.

ОСЪЖДА В. Я. Б. с ЕГН *****, с адрес: *** да заплати на Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: ЖИ.т и здраве ЕАД с ЕИК 200 299 615, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, район Изгрев, ж.к. Дианабад, Г.М. Димитров № 1 сумата от **1061.75 лв** – разноси по съразмерност.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: ЖИ.т и здраве ЕАД с ЕИК 200 299 615, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1172, район Изгрев, ж.к. Дианабад, Г.М. Димитров № 1, да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПОС, сумата от **2285.64 лв** - за държавна такса съобразно уважения размер на претенцията.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ПАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____